

دشمنی و خصومت دولت فاشیست ترکیه با مردم کرد روژآوا و خودمدیریتی این منطقه پایانی ندارد!

بهرام رحمانی

bahram.rehmani@gmail.com

دولت فاشیست و ارتش اشغالگر ترکیه، از هر فرصت و دستاویزی استفاده می‌کنند تا به مردم کرد ترکیه، حزب کارگران ترکیه (پ.ک.ک) و منطقه خودگردان روژآوا حمله کنند بنابراین، دشمنی و خصومت دولت و ارتش فاشیست ترکیه با مردم کرد روژآوا و خودمدیریتی این منطقه پایانی ندارد! چند روز پس از یک حمله انتحاری در آنکارا، ترکیه بار دیگر علیه کردهای سوریه دست به حملات هوایی زد. دیده‌بان حقوق بشر سوریه از بمباران «شدید» در شمال سوریه خبر داد.

حمله هوایی ترکیه به شمال سوریه؛ هفتاد نفر کشته و مجروح شدند. ارتش ترکیه طی روزهای اخیر به تلافی انفجار و حمله انتحاری اول اکتبر مقابل اداره امنیت داخلی این کشور در آنکارا، ده‌ها نقطه از مناطق تحت کنترل نیروهای کرد در شمال سوریه را هدف حملات خود قرار داده است. منابع نزدیک به نیروهای کرد در شمال سوریه از کشته شدن دست کم ۲۰ نفر در جریان حمله هوایی ترکیه به این مناطق خبر دادند. در حمله هوایی ترکیه که گفته می‌شود یک پایگاه نیروهای پلیس کرد در استان حسکه واقع در شمال شرق سوریه را هدف قرار داده است، هم‌چنین ۵۰ نفر دیگر زخمی شده‌اند.

ارتش ترکیه طی روزهای اخیر، ده‌ها نقطه از مناطق تحت کنترل نیروهای کرد در شمال سوریه را هدف حملات خود قرار داده است. تشکیلات امنیتی «آسایش» که از آن به‌عنوان نیروی پلیس کرد یاد می‌شود با انتشار مطلبی در شبکه اجتماعی ایکس اعلام کرد که حمله شامگاه یکشنبه یک جنگنده ترکیه به پایگاه این نیروها در استان حسکه تعدادی کشته و مجروح به جا گذاشته است. اگرچه نیروهای امنیتی کرد سوریه تعداد قربانیان این حمله را مشخص نکردند، اما دیده‌بان حقوق بشر سوریه مستقر در بریتانیا در گزارشی از ۲۰ کشته و ۵۰ زخمی در جریان این حمله خبر دادند.

به گزارش این سازمان غیردولتی که بواسطه دسترسی به منابع محلی متعدد رویدادهای سوریه را رصد می‌کند، حمله هوایی یکشنبه شب ترکیه یک مرکز آموزشی واقع در حومه شهر دریک (مالکیه) را هدف قرار داد و مجروحان این حمله در چندین بیمارستان تحت درمان قرار گرفتند. از سوی دیگر، منابع کرد معتقدند که حملات اخیر ترکیه جدا از ماهیت انتقام‌جویانه آن، با سالگرد دستگیری عبدالله اوجلان، رهبر حزب کارگران کردستان (پ.ک.ک) در سال ۱۹۹۸ همزمان شده است.

حملات حکومت و ارتش فاشیستی ترکیه به روژآوا و هم‌چنین مقرهای پ.ک.ک در کوه‌های فن‌دیل، سال‌هاست که ادامه دارد. روز ۸ اکتبر، در دریک و ژمیلان، حمله‌ای خونین به بسیاری از نقاط از جمله آکادمی مبارزه با مواد مخدر صورت گرفت. این آکادمی ۲۴ ساعته برای حفاظت جامعه از تأثیرات مواد مخدر کار و تلاش می‌کند. هم‌چنین بسیاری از مکان‌های نفتی و مناطق غیرنظامی، از جمله پروژه‌های کشاورزی درباسیه مورد هدف قرار گرفته و تعدادی از کارگران مجروح شدند. در نتیجه حملات ۸ و ۹ اکتبر، ۲۹ عضو نیروهای مبارزه با مواد مخدر به شهادت رسیده و ۲۸ عضو آن نیز مجروح شده‌اند و شرایط برخی از آن‌ها وخیم است. این حمله خصمانه با سکوت بین‌المللی در برابر اقدامات ترکیه در روژآوا صورت گرفت. این سکوت و بی‌توجهی وحشی‌گری حکومت فاشیستی ترکیه را افزایش می‌دهد.

کسانی که در کوبانی جان باختند همگی کارگر بودند. در یوش دولت اشغالگر ترکیه به کوبانی نیز ۵ نفر جان باختند. گزارش شده که ۳ نفر از آن‌ها کارگر همان کارگاه و ۲ نفر دیگر کارگر ساختمانی بودند.

سه‌شنبه ۱۰ اکتبر ۲۰۲۳، در یورش یک پهباد مسلح دولت اشغالگر ترکیه به یک کارگاه تعمیر خودرو در روستای قصبیف سرین (در ۴۵ کیلومتری جنوب کوبانی) ۳ شهروند به شهادت رسیدند.

اسامی جان‌باختگان عبارتند از:

اسماعیل خله؛ متاهل و بدون فرزند. او نظافتچی و اهل روستای سانی از توابع سرین است.

عبدالرحیم حجی؛ اهل روستای شهیدان جنوب سرین است، پدر ۶ فرزند بود و به‌عنوان نگهبان در کارگاه تعمیر ماشین کار می‌کرد.

عبدالرحیم نسان اهل منطقه سرین، متاهل و دارای ۷ فرزند بود و نگهبان همان کارگاه تعمیر ماشین آلات بود.

در همین روز ۲ نفر سوار بر موتور سیکلت در روستای خیرابیشک کوبانی در پی بمباران دولت اشغالگر ترکیه جان خود را از دست دادند:

جلو شیخ، ۳۷ ساله، متاهل و دارای ۶ فرزند. در روستای توقلی کوبانی کارگر ساختمانی بود. یک برادرش نیز شهید است. پس از شهادت برادرش، جلو بچه‌های وی را نیز تحت تکفل داشت.

حوذیفه هیسو، متاهل و دارای ۲ دختر و ۲ پسر بود. کارگر ساختمانی بود.

هر ۵ جان‌باخته، ۷ اکتبر در مراسمی دسته‌جمعی در شهر کوبانی به خاک سپرده شدند.

دولت اشغال‌گر ترکیه در هفته‌های اخیر، به شمال و شرق سوریه بی‌وقفه حمله می‌کند. در حملات هوایی و توپ‌باران‌ها، زیرساخت‌ها، نهادهای حیاتی و منازل ساکنان منطقه هدف قرار می‌گیرند. در نتیجه ۴۶ شهروند جان خود را از دست داده و ۵۲ شهروند دیگر مجروح و خسارات مادی زیادی وارد شده است.

وزارت دفاع ترکیه پیش از این حملات، از بمباران شش منطقه در غرب کردستان خبر داده بود. در این بیانیه آمده است: «میادین نفتی و مخفیگاه‌های شبه‌نظامیان مورد هدف قرار گرفته‌اند.»

جنگنده‌های ترکیه پلیس امنیت منطقه خودمختار روزآوا حمله کردند

این حمله تعداد نامعلومی کشته و زخمی برجا گذاشته است

وزارت دفاع ترکیه در بیانیه‌ای اعلام کرد که ارتش این کشور ساعت ۲۲ یکشنبه ۱۶ مهر ۱۴۰۲ - ۸ اکتبر ۲۰۲۳ به شمال سوریه حملات هوایی انجام داد و شش هدف از جمله تاسیسات نفتی و پناهگاه‌های متعلق به کردهای «یگان‌های مدافع خلق» (ی‌پ‌گ) را بمباران کرد.

در بیانیه وزارت دفاع ترکیه، هم‌چنین گفته شد که شمار زیادی از نیروهای ی.پ.گ «خنثی» شدند؛ عبارتی که معمولاً به جای «کشتن» به کار می‌رود. با این حال، وزارت دفاع ترکیه به‌طور دقیق اعلام نکرد که حملات هوایی در کدام مناطق صورت گرفته است.

در بیانیه فوق، گفته شده است که در جریان این حملات، «تمامی تدابیر لازم جهت جلوگیری از آسیب به غیرنظامیان، عناصر دوست، بناهای تاریخی، فرهنگی و محیط زیست اتخاذ شد.»

اما دیده‌بان حقوق بشر سوریه، نهاد غیردولتی مستقر در لندن، دوشنبه ۱۷ مهر - ۹ اکتبر از بمباران «شدید» شبانه در شمال شرق سوریه خبر داد. پس از بمب‌گذاری انتحاری یک‌شنبه نهم مهر - یکم اکتبر در آنکارا، ترکیه حملات به خاک سوریه را از پنج‌شنبه گذشته ۱۳ مهر - ۵ اکتبر آغاز کرده و آن را با حق دفاع از خود توجیه می‌کند.

وزارت دفاع ترکیه، شامگاه پنج‌شنبه گذشته اعلام کرد که نیروهای این کشور به شمال سوریه حملات هوایی انجام داده و ۳۰ هدف از جمله «پناهگاه‌ها و انبارها» را منهدم کرده‌اند.

در همان روز در حمله پهبادی به یک دانشکده نظامی در مرکز سوریه ۱۱۲ نفر از جمله چندین نفر غیرنظامی کشته و ۱۲۰ نفر زخمی شدند. فرماندهی مرکزی مدافعین خلق که از شاخه‌های نظامی پ.ک.ک است، در بیانیه‌ای اعلام کرده که حمله امروز به ساختمان اداره کل امنیت ترکیه، توسط دو عضو آن حزب به‌نام‌های روژها تزیلان و اردال شاهین، انجام شده است.

در بیانیه تأکید شده که حمله با هدفی مشخص در منطقه‌ای در نزدیکی پارلمان و هم‌زمان با آغاز فصل جدید کار پارلمان انجام شده و نقشه از پیش طراحی شده آن، بدون هیچ مانعی اجرا شده است.

بیانیه می‌افزاید که در آینده، جزئیات حمله و اسامی واقعی انجام‌دهندگان آن را اعلام می‌کنند.

علی یرلیکایا، وزیر کشور ترکیه، با انتشار پیامی در صفحه رسمی خود در شبکه اجتماعی ایکس، اعلام کرد: «حدود ساعت ۹:۳۰ امروز یک‌شنبه، دو تروریست با استفاده از خودروی تجاری، در مقابل درب ورودی اداره کل امنیت وابسته به وزارت کشور، دست به حمله تروریستی زدند.»

به گفته وزیر کشور ترکیه: «یکی از تروریست‌ها دست به انفجار انتحاری زده و یکی دیگر توسط نیروهای امنیتی کشته شده و دو افسر امنیت ترکیه نیز مجروح شده‌اند.»

دولت ترکیه، «یگان‌های مدافع خلق» را شاخه‌ای از حزب کارگران کردستان که فعالیت آن در ترکیه ممنوع است می‌داند و هر دو را در زمره سازمان‌های «تروریستی» طبقه‌بندی کرده است.

نیروی هوایی ترکیه بارها علیه نیروهای پ.ک.ک در شمال عراق حملاتی انجام داده است.

ارتش ترکیه از سال ۲۰۱۶ چندین حمله نظامی در شمال سوریه انجام داده است که عمدتاً «یگان‌های مدافع خلق» را هدف قرار داده است. دولت ترکیه، هم‌چنین مناطق مرزی سوریه را هم اشغال کرده است.

در اروپا و آمریکا فقط «پ.ک.ک» در فهرست سازمان‌های تروریستی قرار دارد. «نیروهای دموکراتیک سوریه» به رهبری کردها و «یگان‌های مدافع خلق»، در این لیست قرار ندارند.

نیروهای امنیت داخلی شمال و شرق سوریه وابسته به اداره خودگردان روزآوا، در بیانیه‌ای اعلام کردند که یک فروند جنگنده ترکیه یک‌شنبه شب ۱۶ مهرماه ۱۴۰۲، پایگاه نیروهای ما را بخش «کوچارات» هدف قرار داده است.

بخش کوچارات در استان حسکه در غرب کردستان (کردستان ترکیه) قرار دارد که به‌طور کامل در کنترل نیروهای سوریه دموکراتیک (SDF) است. بر اساس این بیانیه، در این حمله «تعدادی از نیروهای امنیتی» کشته و تعدادی دیگر زخمی شدند.

بر اساس گزارش رسانه‌های نزدیک به نیروهای سوریه‌ی دموکراتیک؛ بیشتر مجروحان به بیمارستان‌های «دیرک»، قامشلو و «ترپه‌سپی» منتقل شده‌اند و بیمارستان‌ها از مردم خواسته‌اند با اهدای خون به مجروحان کمک کنند.

هم‌چنین در خبرها آمده است که در حمله پهبادی ترکیه به اعضای پ.ک.ک تلفات جانی برجای گذاشت.

«تجمع اعضای مسلح پ.ک.ک در اردوگاه مخمور مورد حمله پهبادی ترکیه قرار گرفت.»

سازمان ضد ترور اقلیم کردستان عراق روز شنبه ۱۵ مهرماه ۱۴۰۲، اعلام کرد که پنج چریک پ.ک.ک در حمله پهبادی ارتش ترکیه به اردوگاه مخمور کشته شدند.

بر اساس اعلام سازمان ضد ترور اقلیم کردستان، پهبادهای ارتش ترکیه ساعت ۱۹:۳۰ روز شنبه ۱۵ مهرماه، جلسه اعضای مسلح پ.ک.ک در اردوگاه مخمور را مورد حمله قرار داده که در نتیجه دو نفر از آنان کشته و سه نفر دیگر مجروح شدند.

پس از این حمله، یک منبع در اردوگاه مخمور به کوردستان ۲۴ گفت که محلی بین شهرداری اردوگاه و یک مقر هدف قرار گرفته است، اما هنوز خسارت وارده مشخص نیست.

رزگار محمد فرماندار مخمور نیز در گفت‌وگو با کوردستان ۲۴ تایید کرد که شامگاه امروز پشت شهرداری اردوگاه مخمور بمباران شده است، اما به دلیل این که درهای اردوگاه بسته است اطلاعی از خسارت این حمله در دست نیست.

اردوگاه مخمور که از سوی پ.ک.ک به عنوان «اردوگاه پناهندگان شهید رستم جودی» شناخته می‌شود، حدود ۲۰ هزار نفر از هواداران و بستگان اعضای مسلح پ.ک.ک را در خود جای داده است. این اردوگاه در گذشته چندین بار توسط هواپیماهای جنگی ترکیه بمباران شده و تلفاتی در پی داشته است.

اردوگاه مخمور از سوی یک فرزند پهباد متعلق به ارتش ترکیه بمباران شد.

حزب دمکرات کوردستان (پدک) به‌طور غیرمستقیم حمایت خود را از بمباران کمپ پناهندگان مخمور اعلام کرد. پدک هم‌چون همیشه به‌جای محکوم کردن حملات دولت ترکیه به ساکنان اردوگاه شهید رستم جودی (مخمور)، حملات به ساکنان اردوگاه را توجیه کرد.

«بیشوا هورامانی»، سخن‌گوی حکومت اقلیم کوردستان که از لیست «پدک» است، در اظهاراتی که با صدای آمریکا (VOA) داشت، با گفتن این که بمباران اردوگاه شهید رستم جودی توسط دولت ترکیه به دلیل تحرکات مسلحانه حزب کارگران کوردستان (پ.ک.ک) در داخل اردوگاه بوده است، حملات فاشیستی دولت ترکیه را توجیه کرد. این در حالی است که در روزآوای کوردستان، دولت ترکیه زیرساخت‌های اقتصادی و انرژی مناطق تحت کنترل اداره خودمدیریتی را بمباران کرده و بیش از دو میلیون نفر را بدون آب و برق کرده و ده‌ها غیرنظامی را هدف قرار داده است.

این دومین بار در یک هفته گذشته است که پ.د.ک به‌طور غیرمستقیم سعی در توجیه و سرپوش گذاشتن بر حملات و بمباران‌های دولت ترکیه علیه کمپ پناهندگان مخمور دارد. به‌طوری که در ۷ نوامبر، پس از انتشار خبر بمباران مسجدی در اردوگاه مخمور توسط دولت ترکیه، سازمان آنتی ترور حکومت اقلیم کوردستان مستقیماً با صدور بیانیه‌ای اعلام کرد که خبر هدف قرار دادن و بمباران مسجد صحت ندارد، آن هم بدون ارائه هیچ‌گونه مدرکی.

هم‌چنین گفت که در بمباران تجمع اعضای پ.ک.ک چندین نفر جان باخته و زخمی شدند. این درحالی‌ست که همه قربانیان این بمباران دولت فاشیست ترکیه غیرنظامی بودند که مجروح و آسیب دیدند.

دولت اشغال‌گر ترکیه، هم‌چنین در همین روز، در روستای سوخانکه از توابع منطقه شیرآوی عفرین، به کارگرانی که در باغات زیتون مشغول کار بودند، حمله کرد. اعلام گردید که در پی این بمباران تعدادی از کارگران جان‌باخته‌اند.

ارتش دولت ترکیه، روستایی در تل رفعت را توپ‌باران کرد. در پی آن ۳ نظامی حکومت سوریه زخمی شدند. ارتش اشغال‌گر ترکیه، هم‌چنین حدود ساعت ۰۶:۲۰ در حوالی شهر تل رفعت هر یک از روستاهای شیخ عیسی، تل مدیق، تل جیجان و هریبیله از توابع منطقه شهباز را توپ‌باران کرد.

دیدبان حقوق بشر سوریه می‌گوید در پی حملات سحرگاه روز دوشنبه ترکیه به کوردستان سوریه «روژاوا» دست‌کم ۱۱ نفر از نیروهای کرد در سوریه کشته شده‌اند.

این حملات به یکی از مراکز آموزشی نیروهای کرد در شمال سوریه انجام شده است. نیروهای کرد هم در بیانیه‌ای مطبوعاتی تایید کردند که یک هواپیمای جنگنده ترکیه یکی از مراکز آن‌ها را مورد هدف قرار داده است. با این حال در این بیانیه، اشاره‌ای به تعداد کشته و زخمی‌ها نشده است.

دیدبان حقوق بشر سوریه، در بیانیه‌ای اعلام کرد که پهپادهای جنگی ارتش ترکیه، صبح روز پنج‌شنبه، مقر نیروهای سوریه دموکراتیک در شهر حسکه در غرب کوردستان را بمباران کرده‌اند.

رسانه‌های نزدیک به نیروهای سوریه دموکراتیک، گزارش داده‌اند که در این حملات هوایی، سه تن از اعضای آن جریان سیاسی، جان‌باخته‌اند. استان حسکه در بخش شرقی غرب کوردستان و شمال شرق سوریه واقع شده و تحت کنترل نیروهای دموکراتیک سوریه است.

در ۲۴ ساعت گذشته، این دومین بار است که ارتش ترکیه پایگاه‌ها و مقرات نیروهای دموکراتیک سوریه در مرکز حسکه را بمباران می‌کند. در حملات هوایی روز گذشته، یک کارخانه مصالح ساختمانی در شهر صفا در استان حسکه مورد هدف قرار گرفت و در اثر آن چند کارگر مجروح شدند.

مرکز اطلاع‌رسانی نیروهای سوریه دموکراتیک (قس‌د)، در رابطه با این عملیات‌ها، بیانیه‌ای را منتشر کرده است. در این بیانیه آمده است: «با هدف گرفتن انتقام شهدای درک و به مناسبت سالگرد اشغال گری‌سپی و سریکانی، نیروهای ما در ۹ و ۱۰ اکتبر، عملیاتی نظامی علیه نیروهای دولت اشغال‌گر ترکیه و تبه‌کاران وابسته به آن انجام دادند. جزئیات عملیات به این شرح می‌باشد؛

- در ۹ اکتبر نیروهای ما با سلاح سنگین به مقر ارتش اشغال‌گر ترکیه در روستای سیده در عین عیسی حمله کردند. در نتیجه این حمله یک سرباز ترکیه کشته و سرباز دیگری زخمی شد. هم‌چنین سیستم رادار و دوربین‌های نظارتی در مقر و ایست بازرسی و نظارتی نیز منهدم شدند.

- در ۱۰ اکتبر نیروهای ما با سلاح سنگین به مقر ارتش اشغال‌گر ترکیه در روستای دیبیس در عین عیسی حمله کردند. در نتیجه ۳ سرباز اشغال‌گر زخمی شدند، اما تعداد کشته شدگان نیروهای اشغال‌گر مشخص نشد. هم‌چنین به یک تانک نظامی و سنگرهای اشغال‌گران ضربه وارد شد.»

حزب کارگران کردستان (PKK)، ۲۱ مهر ۱۴۰۲، با انتشار بیانیه‌ای، از کشته شدن ۲۹ سرباز ارتش ترکیه در عملیات این نیروها در کوهستان زاپ واقع در شمال اقلیم کردستان عراق خبر داد.

به نوشته آژانس خبری فرات، نیروهای مدافع خلق (HPG) شاخه نظامی PKK در بیانیه خود اعلام کرد که در عملیات این نیروها در مناطق حفاظتی مدیا واقع در کوهستان زاپ ۲۹ سرباز ارتش ترکیه کشته شدند.

شورای هماهنگی کنفدرالیسم زنان کوردستان (کژک)، یک‌شنبه ۸ اکتبر ۲۰۲۳، در رابطه با حملات دولت ترکیه بیانیه‌ای کتبی صادر کرد. در این بیانیه آمده است: «دولت نسل‌کش فاشیست ترکیه نسخه بسیار وحشیانه و نفرت‌انگیزتری از ذهنیت داعش را علیه مردم روژاوا، شمال و شرق سوریه اعمال می‌کند. ساده‌ترین و عریان‌ترین واقعیت سیاست کردستیزی بار دیگر آشکار گردید؛ با نابود کردن منابع حیاتی و امرار معاش مردم، وادار کردن آن‌ها به مسیرهای مهاجرت، تبدیل آن‌ها به پناهنده و تغییر جمعیت‌شناسی، مردم ما را هدف قرار داد. تمام اماکن و منابع حیاتی و امرار معاش جامعه از جمله آب، برق و گندم که اساسی‌ترین بخش‌های ضروری زندگی بشر هستند، بمباران و ناکارآمد شدند. یاد و خاطره همه شهدایی را که در حملات غیرانسانی، وحشیانه و نسل‌کشی جان خود را از دست دادند، گرامی می‌داریم و قول می‌دهیم که با زنده نگه داشتن یاد و خاطره آنان در مبارزات خود، مبارزه‌ای را که به خاطر آن به شهادت رسیدند، به موفقیت برسانیم. به خانواده‌های آن‌ها و مردم خود تسلیت می‌گوییم.»

در بیانیه هماهنگی کژک، هم‌چنین آمده است:

دولت ترکیه در مقابل چشمان همه جهان به وضوح مرتکب جنایت جنگی در روژاوا شد. تمام دنیا از این واقعیت چشم‌پوشی کردند. این یک واقعیت معلوم است که سکوت اختیار کردن و بی‌تفاوت ماندن قدرت‌های امپریالیستی سلطه‌گر و دولت-ملت‌های محافظه‌کار موجود منطقه و حتی حمایت-مشارکت کردن در آن و هموار کردن راه برای آن به اقتضای منافع‌شان می‌باشد. ما به عنوان مردم و زنان این واقعیت را می‌دانیم و از آن آگاه هستیم. اما سکوت و بی‌تفاوتی کسانی که خود را چپ، سوسیالیست و طرفدار ستم‌دیدگان می‌نامند و گروه‌ها، سازمان‌ها و نیروهایی که مدعی مبارزه برای این آرمان هستند، شرم‌آور و غیرقابل قبول است...»

در پایانی این بیانیه، به درستی تأکید شده است:

«فراخوان ما از زنان و مردمان تحت ستم جهان این است که در برابر این حمله نسل‌کشی موضع محکم‌تری اتخاذ کنند. آن‌ها باید با اقدامات و موضع‌گیری‌های خود در کنار انقلاب زنان روژاوا جانبداری کرده و مبارزه کنند.

ما از نیروهای ائتلاف به ویژه آمریکا می‌خواهیم که از ریاکاری و سیاست خود مبنی بر این که کوردها را مواد مفیدی علیه دولت ترکیه می‌دانند، دست بکشند و از رفتار قربانی کردن کوردها برای منافع خود دست بردارند. ما اعلام می‌کنیم که این نگرش را نمی‌پذیریم.»

اردوغان بارها تهدید کرده است که سیستم خودمدیریتی روژاوا نابود خواهند کرد و به همین دلیل، عملیات ترکیه تاکنون به حملات هوایی و گلوله باران در سراسر مرز سوریه و روژاوا ادامه داده است.

اردوغان اخیراً در یکی از سخنرانی‌هایش هدف خود برای ایجاد منطقه امن به عمق ۳۰ کیلومتر در امتداد مرزهای جنوبی ترکیه با سوریه و عراق را تکرار کرده است. او گفت: «گام‌هایی که قرار است برداریم فقط به آمادگی، زمان و شرایط بستگی دارد.»

ترکیه، همواره اهداف متعددی در سوریه و هم‌چنین پایگاه‌های پ.ک.ک در مناطق کوهستانی شمال عراق را بمباران می‌کند. هاکان فیدان رییس سابق میت (پلیس مخفی) و وزیر امور خارجه فعلی نیز هشدار داده که «تمامی زیرساخت‌ها، تاسیسات زیربنایی و انرژی که تحت کنترل PKK/YPG در عراق و سوریه است، به اهداف قانونی برای نیروهای امنیتی و سازمان اطلاعات ترکیه تبدیل شده‌اند.» او با اشاره به استقرار نیروهای آمریکایی، روسی و سوری در کنار نیروهای دموکراتیک سوریه در مناطق مختلف، افزود: به طرف‌های ثالث توصیه می‌کنم از تاسیسات یا افراد PKK/YPG دور شوند.

به دنبال هشدار هاکان فیدان ده‌ها حمله پهبادی ترکیه به نیروگاه‌های برق، تاسیسات نفت و گاز و دیگر زیرساخت‌ها در مناطق حسکه و قامشلو در سوریه هدف قرار گرفت.

دولت ترکیه، بر این تصور است که پ.ک.ک به حضور خود در کوهستان قنبدیل در شمال عراق به سلیمانیه، کرکوک، مخمور و شنگال گسترش داده و به دنبال راهی برای دسترسی به سوریه است و در این راه، نه نیروهای کرد عراقی و نه ارتش عراق توانایی ایجاد مانع یا برخورد با پ.ک.ک را ندارند. از نظر آنکارا، استقرار نیروهای مرزی عراق در مناطق مرزی ناهموار و دارای دره‌های عمیق اقدامی واقع‌بینانه نیست. به همین دلیل، نیروهای ترکیه سال‌هاست که پایگاه‌های نظامی در خاک کردستان عراق ایجاد کرده و آن را گسترش داده‌اند.

لازم به یادآوری است که «عملیات شاخه زیتون» ارتش ترکیه در ۲۰ ژانویه ۲۰۱۸، آغاز شد. این عملیات تهاجمی علیه مواضع چندین سازمان کرد از جمله یگان‌های مدافع خلق، حزب اتحاد دموکراتیک، حزب کارگران کردستان، اتحادیه‌های اجتماعی کردستان و نیروهای دموکراتیک سوریه در منطقه کردستان سوریه (روژآوا) بود، که در اطراف کانتون عفرین انجام شد. در این رابطه هدر نوئرت، سخنگوی وقت وزارت امور خارجه آمریکا، در ۲۶ ژانویه ۲۰۱۸ گفت: «ترکیه در شمال غرب سوریه داعش را کنار گذاشته و به دنبال پاک‌ک است.»

رئیس‌جمهور ترکیه رجب طیب اردوغان، عملیات ترکیه را در جهت پاک‌سازی آن منطقه از تروریست‌ها و «ایجاد منطقه امن برای صاحبان اصلی‌اش» و هم‌چنین به‌عنوان «هشدار عملی» برای نشان دادن «قاطعیت ترکیه در زمینه مبارزه با «تروریسم» توصیف نمود. دولت‌های قدرتمند بین‌المللی مانند همیشه شامل ایالات متحده آمریکا، روسیه و فرانسه، به گفتن این که از این حملات ابراز نگرانی کرده‌اند، بسنده کردند. داخل کشور ترکیه، راهپیمایی‌هایی ضد این عملیات صورت گرفت و اردوغان گفت این راهپیمایی‌ها برای شرکت‌کنندگان «گران» تمام می‌شود. پس از آن ده‌ها نفر در راهپیمایی‌ها دستگیر شدند و دولت ترکیه محدودیت‌های وسیعی برای گزارش اخبار این عملیات برقرار کرد. ش.ورای امنیت سازمان ملل نیز در نشست خود که بدون حضور نماینده آمریکا برگزار شد، هیچ تصمیمی درباره حمله ترکیه به سوریه اتخاذ نکرد. در میان این سکوت جهانی و ادامه عملیات ارتش و سایر نیروهای امنیتی ترکیه با همکاری گروه‌های تروریستی ملی و مذهبی دخیل در جنگ داخلی ترکیه، کانتون عفرین را به اشغال نظامی خود درآوردند. بنا بر گزارش سازمان ملل از ماه مارس در حدود ۱۶۷۰۰۰ نفر به‌خاطر حمله ترکیه به عفرین، از این منطقه فراری شدند. بر اساس گزارشی که از منابع مستقر در منطقه از سوی سازمان ملل منتشر شد، افرادی که باقی ماندند، کسانی بودند که توان فرار نداشتند.

به گفته یک عضو نیروهای دموکراتیک سوریه، در میان جنگ‌جویانی که در عفرین علیه ارتش ترکیه جنگیدند، شهروندان آمریکایی، بریتانیایی و آلمانی نیز وجود داشتند. برخی نیروهای کمونیست به خصوص آنارشیست‌ها از تمام دنیا با هدف حمایت از دستاوردهای دموکراتیک این منطقه، راهی آن‌جا شده‌اند.

طبق اظهارات نیروهای دموکراتیک و دیدبان حقوق بشر سوریه، ۲۸۹ الی ۵۰۰ غیرنظامی در حملات هوایی ترکیه کشته شدند. در پنجاه و هشتمین روز از عملیات، ارتش ترکیه به همراه ارتش آزاد سوریه در تاریخ ۱۸ مارس مرکز شهر عفرین را از نیروهای دموکرات پس گرفته و پرچم‌های خود به اهتزاز درآوردند. اما نیروهای ی.پ.گ، اعلام کردند که جهت تغییر تاکتیک جنگ از حالت تدافعی به تهاجمی و شروع جنگ‌های پارتیزانی و هم‌چنین حفظ جان شهروندان غیرنظامی و پیش‌گیری از تخریب شهر خود، اقدام به جابه‌جایی نیروهای خود کرده‌اند. عفرین در آن زمان، توسط یگان‌های مدافع خلق، متشکل از کردهای سوریه، در صلح و آرامش کنترل می‌شد.

ترکیه و ارتش آزاد تحت حمایتش، بزرگ‌ترین گروه این جبهه بین ۱۰,۰۰۰ تا ۲۵,۰۰۰ نفر عضو دارد؛ مبارزان شورشی عرب و ترکمن تحت لوای دولت انتقالی سوریه و ارتش آزاد تحت حمایت ترکیه، در این گروه می‌جنگند. دومین گروه بزرگ دارای ۶,۴۰۰ عضو است. سربازان از پشتیبانی نیروهای مسلح ترکیه و حمایت نیروی هوایی برخوردار بوده‌اند.

ترکیه، هم‌چنین متهم به استفاده از جنگ‌جویان سابق داعش در صفوف ارتش خود بوده و احتمالاً درجه‌داران داعشی دسته‌هایی را در عملیات عفرین رهبری کرده‌اند. چندین مبارز جهادی در گروه تحت حمایت ترکیه، در ویدئویی سران کرد را «کافر» خوانده و تهدید به قطع کردن سرشان کردند. در ویدئوی دیگری از شورشیان حامی ترکیه، عده‌ای از آنان از زنده‌های پیشین در (تورا بورا به رهبری اسامه بن‌لادن) به رهبری اسامه بن‌لادن (رهبر سابق القاعده که توسط نیروهای آمریکا در پاکستان کشته شد)، گروزی و داعستان ستایش کرده و می‌گویند: «حالا عفرین ما را فرا می‌خواند.» در ۲۸ ژانویه ۲۰۱۸ حدود ۵۰۰ تن از مسلمانان ترکستان شرقی که مقیم ترکیه بودند، در استانبول گرد هم‌آیی کرده و با حمایت از عملیات شاخه زیتون برای حضور در جبهه‌های این جنگ اعلام آمادگی کردند.

یگان‌های مدافع زنان (YPJ) نیز در دفاع از عفرین حضور داشتند. این سازمان از زنان چپ و برابری‌طلب و فمینیست تشکیل شده است، که خواستار باز تعریف نقش زن در جامعه و تغییر دیدگاه سنتی درباره جنسیت هستند. توکشین بوتان و زیلان جودی، از فرماندهان یگان‌های مدافع زنان، در عملیات ترکیه و متحدانش کشته شدند.

گزارش‌های مبنی بر حضور پیکارگران چپ خارجی غربی از جمله آمریکایی‌ها، انگلیسی‌ها و آلمانی‌ها، در میان دیگر مبارزان جبهه فدراسیون دموکراتیک، برای کمک به دفاع از عفرین در برابر حملات ترکیه، منتشر شده بود. خبرگزاری رسمی ترکیه آناتولی نیز در این باره نوشت: «شمار زیادی از جنگ‌جویان ی.پ.گ کردتباران ایرانی، عراقی، ترکیه‌ای، آلمانی، هلندی و بلژیکی عضو ی.پ.گ هستند و مدیران ی.پ.گ ترک‌تباران عضو ی.پ.گ می‌باشند که در کوه قندیل آموزش دیده‌اند.» هم‌چنین این خبرگزاری اذعان داشت «سازمان‌های کردتبار اروپایی اقدام به حمایت از گروه‌های ی.پ.گ و ی.پ.ک می‌کنند و اکثر جنگ‌جویان خارجی ی.پ.گ تبعه آلمان می‌باشند.» گزارش‌ها حاکی است که در آن دوره، حدود ۷۰۰ الی ۱۲۰۰ جنگ‌جوی خارجی در صف ی.پ.گ حضور داشتند. در ۱۲ فوریه، ۲ مبارز خارجی به نام‌های اولیویر فرانسویس جین لکلانچ، تبعه فرانسه، و ساموئل پاردا لئون، تبعه اسپانیا، در عفرین جان باختند. در ۲۴ فوریه نیز فعال سیاسی ايسلندی به نام هاگور هیلمارسون، که در میان یگان‌های مدافع خلق می‌جنگید، در حمله هوایی ترکیه کشته شد. مبارزین دیگری هم‌چون اعضای حزب کمونیست مارکسیست-لنینیست (MLKP) از ترکیه، آنا کمپلاز بریتانیا و دکتر آلینا سانچز، زن آرژانتینی نیز در میان جان‌باختگان نیروهای دموکراتیک سوریه در عفرین بوده‌اند.

حمله دیگر نظامی ترکیه به شمال شرق سوریه، در سال ۲۰۱۹ با نام رمز «عملیات چشمه صلح» (Barış Pınarı Harekâtı)، علیه نیروهای دموکراتیک سوریه (SDF) صورت گرفت.

برای این که دسا ارتش ترکیه باز باشد در روز ۶ اکتبر ۲۰۱۹، دونالد ترامپ دستور داد تا نیروهای نظامی آمریکایی که در شمال شرقی سوریه حضور دارند از این منطقه خارج شوند. عملیات نظامی در ۹ اکتبر ۲۰۱۹ با حمله هوایی نیروی هوایی ترکیه به شهرهای مرزی سوریه رسماً آغاز شد. درگیری منجر به آوارگی بیش از ۳۰۰۰۰ نفر و کشته شدن بیش از ۷۰۰ غیرنظامی در سوریه و ۲۰ غیرنظامی در ترکیه شد. نقض حقوق بشر نیز گزارش شده است. سازمان عفو بین‌الملل اظهار داشت این سازمان شواهدی از جنایات جنگی و سایر تخلفات صورت گرفته توسط نیروهای سوری تحت حمایت

ترکیه و ترکیه جمع‌آوری کرده است که به گفته عفو بین‌الملل نشان دادن بی‌توجهی شرم آور نسبت به زندگی غیرنظامیان، انجام تخلفات جدی و جنایت جنگی، از جمله قتل‌های خودسرانه و حملات غیرقانونی که موجب کشته و زخمی شدن غیرنظامیان شده است از جمله این تخلفات هستند. به ادعای رئیس‌جمهور ترکیه رجب طیب اردوغان، این کشور به دنبال این است تا نیروهای دموکراتیک سوریه - که ترکیه آن را به‌خاطر روابطش با حزب کارگران کردستان (پ.ک.ک) یک گروه تروریستی می‌داند، در حالی که افکار عمومی آگاه جهان آن‌ها را از مبارزان اصلی با داعش به حساب می‌آورد - را از مرز جنوبی ترکیه دور کرده و به‌علاوه آن «منطقه امنی» به عمق ۳۰ کیلومتر در خاک سوریه ایجاد کند تا ۳/۶ میلیون پناهنده سوری را در آن اسکان دهد.

از آن‌جایی که منطقه امن مورد ادعای دولت ترکیه، یک منطقه کردنشین است، بسیاری هدف واقعی ترکیه را چنین ارزیابی کردند که ترکیه به دنبال آن است تا بافت جمعیتی منطقه را تغییر دهد و به همین دلیل آن را مورد انتقاد جدی قرار داده‌اند. اما ترکیه در پاسخ به این انتقادات، ادعا کرد که می‌خواهد بافت جمعیتی را که توسط نیروهای دموکراتیک سوریه تغییر داده شده است «درست کند».

عملیات ترکیه با واکنش‌های متفاوتی از طرف جامعه جهانی روبه‌رو شد. از جمله محکوم کردن و پشتیبانی از عملیات برای اسکان پناهندگان در شمال سوریه. در حالی که روسیه در ابتدا از عملیات ترکیه به‌عنوان «حق دفاع از خود» یاد کرد و آن را تصدیق نمود، در ۱۵ اکتبر ۲۰۱۹ موضع خود را در برابر این عملیات سخت کرد و اقدام به استقرار سربازان خود کرد. ده کشور اروپایی و کانادا تحریم تسلیحاتی علیه ترکیه وضع کردند، در حالی که ایالات متحده آمریکا در واکنش به حمله ترکیه به شمال شرقی سوریه، تنها به تحریم‌هایی را علیه چندین مقام ارشد دولت ترکیه و چند وزارتخانه این کشور بسنده کرد.

در ۲۲ اکتبر ۲۰۱۹، ولادیمیر پوتین، رئیس‌جمهور روسیه و رجب طیب اردوغان رئیس‌جمهور ترکیه به توافق رسیدند که آتش‌بس ۱۵۰ ساعت دیگر تمدید شود تا نیروهای دموکراتیک سوریه بتواند ۳۰ کیلومتر از منطقه مرزی و همچنین شهرهای تل رفعت و منبج خارج شود. از بندهای دیگر این توافق می‌توان به انجام گشت‌های مشترک توسط نیروهای روسیه و ترکیه تا عمق ۱۰ کیلومتری مرز سوریه به استثنای شهر قامیشلی اشاره نمود. آتش‌بس جدید از ساعت ۱۲:۰۰ ظهر به وقت محلی در ۲۳ اکتبر آغاز شد.

دولت و ارتش ترکیه، این سیاست‌ها فاشیستی و جنگ‌طلبانه خود را از سال ۲۰۱۲ که اولین واحدهای ی.پ.گ اعلام موجودیت کرد، آغاز کرده است. پس از محاصره کوبانی در سال ۲۰۱۴ و گسترش نیروهای ی.پ.گ/نیروهای دموکراتیک سوریه و خودمدیریتی دموکراتیک غرب کردستان، دولت اردوغان این نیرو را تهدیدی برای حاکمیت ترکیه ارزیابی کرد. روند صلح دولت ترکیه با عبدالله اوجالان بین سال‌های ۲۰۱۵-۲۰۱۳ در ژوئیه ۲۰۱۵ فروپاشید و در نتیجه جنگی تمام‌عیار بین ی.پ.گ.ک و نیروهای ترکیه از سر گرفته شد. در جنوب شرقی ترکیه، مناطقی در شمال مرز با سوریه شاهد کشته‌های بی‌شماری مرتبط با ی.پ.گ.ک بوده‌اند.

اساساً اهداف اردوغان و دولتش و حزبش از اینهمه عملیات نظامی، تقویت حسه هم‌زمان ملی‌گرایی و مذهبی است. علاوه بر این، یکی دیگر از محرک‌های عملیات ترکیه، سیاست داخلی ترکیه است که منجر به افزایش نارضایتی عمومی در ترکیه شده است.

به گزارش دیدبان حقوق بشر سوریه، نیروهای آمریکایی پس از عقب‌نشینی از پایگاه هوایی خود در نزدیکی خراب عشک در جنوب کوبانی، در صبح چهارشنبه آن را به وسیله هواپیما بمباران و از بین بردند. این پایگاه هوایی بزرگ‌ترین پایگاه آمریکایی در سوریه بود که توانایی فرود هواپیماهای سنگینی هم‌چون لاکهید سی-۱۳۰ هرکولس و سی-۱۷ گلوبمستر ۳ را در خود جای داده بود. سخن‌گوی نیروهای عملیات راهکار ذاتی سرهنگ مایلز گاکینز در توییتی گفت نیروهای ائتلاف خروج برنامه‌ریزی شده خود را از شمال شرقی سوریه ادامه می‌دهند.

در این میان، مقامات و پزشکان کرد سوریه در گزارشی از تعدادی بیمار مبتلا به سوختگی شدید که ظاهراً ناشی از استفاده از سلاح شیمیایی است خبر دادند و ترکیه را به استفاده از ماده شیمیایی فسفر سفید برای هدف قرار دادن افراد متهم کردند. همیش دی برتون گوردون سرهنگ سابق و رئیس هنگ انگلیسی مسئول مواد شیمیایی، میکروبی، رادیولوژیک و سلاح‌های هسته‌ای در مورد زخم‌هایی که توسط عکس به او نشان داده شده می‌گوید: عامل (سوختگی‌ها) به احتمال قوی فسفر سفید است. مقامات کرد سوریه، هم‌چنین از ترکیه به دلیل استفاده از بمب ناپالم اعتراض کردند.

سازمان منع استفاده از سلاح‌های شیمیایی (OPCW)، از انجام تحقیقات درباره ادعای استفاده از فسفر سفید توسط نیروهای ترکیه امتناع ورزید، آن‌ها این‌گونه توجیه کردند: از آن‌جا که صدمات فسفر سفید بیشتر توسط خواص حرارتی ایجاد می‌شود تا خواص شیمیایی از این رو این مسئله بر عهده آن‌ها نیست. آن‌ها هم‌چنین ادعا کردند: «فسفر سفید معمولاً در عملیات نظامی برای تولید دود یا تامین نور استفاده می‌شود. هنگامی که از فسفر سفید به‌عنوان دود، روشنایی یا به‌عنوان سلاح آتش‌زا، استفاده می‌شود خارج از محدوده کنوانسیون بین‌المللی منع جنگ‌افزارهای شیمیایی قرار می‌گیرد».

اما سازمان عفو بین‌الملل، اظهار داشت که این سازمان شواهدی از جنایات جنگی و سایر تخلفات مرتکب شده توسط نیروهای سوری تحت حمایت ترکیه و ترکیه را جمع‌آوری کرده است. هم‌چنین سازمان عفو بین‌الملل اظهار داشت: «نیروهای نظامی ترکیه و گروه‌های مسلح سوری تحت حمایت این کشور به‌شکل شرم‌آوری جان غیرنظامیان را نادیده گرفته‌اند و اقدام به تخلفات جدی و جرایم جنگی از قبیل کشتار شتاب‌زده و حملات غیرقانونی که منجر به کشته و زخمی شدن غیرنظامیان در جریان حمله به شمال سوریه شده است، کرده‌اند».

فیلم‌ها و عکس‌های بی‌شماری بیرون آمده است که در آن دیده می‌شود گروه‌های سوری تحت حمایت ترکیه در حال انجام جنایات جنگی و سایر خشونت‌ها هستند.

هورین حلف، رهبر یکی از سازمان‌های سیاسی کرد سوریه و افراد دیگر، به‌طور شتاب‌زده توسط گروه مسلح تحت حمایت ترکیه، احرار الشرقیه اعدام شدند. روبرت کولویل، سخنگوی حقوق بشر سازمان ملل گفت: «تا زمانی که ترکیه کنترل این گروه‌ها را در دست دارد یا عملیاتی انجام می‌دهد که در آن‌ها چنین خشونت‌هایی به وقوع می‌پیوندد، به‌نظر می‌رسد می‌توان این کشور را مسئول این خشونت‌ها از سوی گروه‌های مرتبط با آن‌ها دانست. ما به مقام‌های ترکیه تأکید داریم تا سریع‌تر تحقیقاتی بی‌طرفانه، شفاف و مستقل در مورد هر دو حادثه انجام دهند و مرتکبین این جنایات را دستگیر کنند. برخی از آن‌ها به آسانی قابل شناسایی هستند، زیرا خود این ویدئوها را تدارک دیده و بروی شبکه‌های اجتماعی به اشتراک گذاشته‌اند. اما چنین اقدامی هرگز صورت نگرفت».

اعضای جبهه شامیه که طرفدار ترکیه هستند مسیحیان را از خانه‌های خود در تل ابیض بیرون کردند، هم‌چنین آن‌ها منازل کردهای عضو حزب اتحاد دموکراتیک را مصادره کردند.

به گفته دیدبان حقوق بشر سوریه نیروهای تحت حمایت ترکیه، خانه‌های بی‌شماری را در راس العین و تل ابیض غارت کردند. هم‌چنین سرقت اموال، توهین‌های جسمی و کلامی، آدم‌ربایی غیرنظامیان برای باج خواهی و سوءاستفاده از شهروندانی که فرار نکرده بودند از جمله اقدامات دیگری بود که این گروه‌ها انجام دادند.

براساس این گزارش، برخی از غیرنظامیان، که موفق به فرار نشده بودند به قاچاقچیان ۳۰۰ دلار پرداخت می‌کردند تا آن‌ها را به نزدیک‌ترین نقطه از مناطق تحت کنترل نیروهای دموکراتیک سوریه ببرند که پس از گرفتن پول از آن‌ها، در آن نقطه به‌عنوان اعضای نیروهای دموکراتیک سوریه به نیروی‌های اطلاعات ترکیه تحویل داده می‌شدند.

گزارش دیدبان حقوق بشر سوریه حاکی از آن است که گروه‌های تحت حمایت ترکیه شروع به تخریب خانه‌های مردم کرد محلی در روستای کورمازات که از جنگ گریخته بودند و اعضای نیروهای دموکراتیک سوریه در تل ابیض کردند، هم‌چنین آن‌ها اقدام به دزدیدن محصول جو در روستای ابوجلود در منطقه المبروک در حومه غربی راس العین کردند. از این عملیات به‌عنوان یکی از بزرگ‌ترین جنایات علیه کردهای سوریه یاد می‌شود. به گفته دیدبان حقوق بشر سوریه، تعداد آوارگان در میان بحران بشردوستانه و درگیری از ۳۰۰۰۰۰ نفر فراتر رفته است. مردم اقدام به فرار به سمت منطقه اقلیم کردستان عراق کردند.

ابراهیم کالین، سخن‌گوی وقت ریاست جمهوری ترکیه، اعلام کرد که آن‌ها نمی‌خواهند دولت سوریه یا نیروهای کرد در مناطق مرزی سوریه باشند، هم‌چنین او تأکید کرد که ترکیه می‌خواهد بر آن منطقه نظارت داشته باشد. او در ادامه ادعاهای خود گفت: «ترکیه قصد دارد تا ۲ میلیون پناهنده سوری را که در حال حاضر در ترکیه هستند در این مناطق اسکان دهد که اگر این مناطق تحت کنترل هر یک از این نیروها (کردها و حکومت سوریه) قرار بگیرد، این پناهندگان دیگر باز نخواهند گشت.»

در پاسخ به انتقادات برخی اروپایی‌ها، اردوغان رئیس‌جمهور ترکیه هشدار داد که اگر اروپایی‌ها این عملیات نظامی را تهاجم بنامند ترکیه مرزهای خود را بر روی ۳/۶ میلیون پناهنده سوری که در ترکیه ساکن هستند، باز خواهد کرد تا به اروپا بروند. این در شرایطی صورت می‌گیرد که اروپا از کشورهای خارجی مانند ترکیه برای خدمت به عنوان مرزبان، در سیاست خارجی سازی مرزها، استفاده کرده است.

عفو بین‌الملل گزارش داده است که ترکیه به‌طور غیرقانونی و اجباری پناهندگان سوری خود را به سوریه اعزام می‌کند در حالی که آن را به‌صورت داوطلبانه نشان می‌دهد. حامی اکسوسی، سخن‌گوی وزارت امور خارجه ترکیه اظهار داشت: «ترکیه اظهارات عفو بین‌الملل درباره بازگشت به زور را رد می‌کند و تأکید کرد که ترکیه بازگشت ایمن و داوطلبانه سوری‌ها را انجام می‌دهد.»

نیروهای دموکراتیک سوریه گزارش داد که دست کم ۷۵۰ تن از اعضای وابسته به داعش پس از بمباران ترکیه در ۱۳ اکتبر ۲۰۱۹ از اردوگاه آوارگان در عین عیسی فرار کرده‌اند.

پلیس ترکیه بیش از ۱۲۰ منتقد آنلاین عملیات چشمه صلح را به دلیل پخش «تبلیغات تروریستی» بازداشت کرد. به گزارش عفو بین‌الملل، هم‌زمان با عملیات نظامی «چشمه صلح» ترکیه علیه کردهای سوریه، موجی از سرکوب علیه روزنامه‌نگاران، کاربران شبکه‌های اجتماعی و منتقدان سیاسی در ترکیه به راه افتاده است. کسانی که سیاست‌های دولت ترکیه را به نقد کشیده‌اند متهم به حمایت از «تروریسم» شده و تحت تحقیقات کیفری، بازداشت‌های خودسرانه و ممنوعیت خروج از کشور قرار گرفته‌اند و ممکن است به مجازات‌های طولانی زندان محکوم شوند.

دادستان‌های ترکیه تحقیقاتی را علیه نمایندگان پارلمان، سزای تملی و پروین بولدان، رهبران حزب دموکراتیک خلق‌ها را آغاز کردند. ترکیه حداقل ۱۵۱ عضو این حزب، از جمله مقامات چند منطقه و حداقل ۴ شهردار عضو حزب دموکراتیک خلق‌ها را به دلیل گزارش‌هایی مبنی بر ارتباط با پ.ک.ک، دستگیر کرد. مقامات ترکیه، هم‌چنین هاگان دمیر از روزنامه بیروگن (که بعداً آزاد شد) و فاتح گوهران دیلر، مدیر سایت خبری دیکن را بازداشت کردند. ماری استروتز، مدیر بخش اروپایی عفو بین‌الملل گفت: دولت ترکیه هم‌زمان با ورود تانک‌های خود به داخل مرزهای سوریه، اقدام به راه‌اندازی یک کارزار تازه سرکوب کرده تا عقاید مخالف را در رسانه‌ها، شبکه‌های اجتماعی و خیابان حذف کند. امروز بحث‌های انتقادی در خصوص حقوق و مسائل سیاسی کردها بیش از پیش سخت و محدود شده است.»

در روز ۱۰ اکتبر، یک روز پس از شروع تهاجم، مقامات ترکیه به رسانه‌ها هشدار رسمی دادند که «انتشار هرگونه اخباری که بر روحیه و انگیزه سربازان تأثیر منفی بگذارد یا شهروندان را از طریق اطلاعات ناکامل، جعلی، جانب‌دارانه و به‌نفع اهداف تروریسم گمراه کند» به هیچ عنوان تحمل نخواهد شد.

جنایت ارتش و حامیان او در روزآوا، مرتکب جنایات بی‌شماری علیه بشریت شده‌اند. ارتش ترکیه از ابتدای سال میلادی جاری تاکنون، ۵۲ بار به مناطق تحت کنترل نیروهای سوریه دموکراتیک، حمله پهبادی کرده و در مجموع بیش از ۶۰ نفر که عمدتاً غیرنظامی بوده‌اند، در آن حملات جان باخته‌اند.

گزارشگران کوردستان ۲۴ در «راپین»، «سوران» و سلیمانیه شامگاه روز چهارشنبه ۱۲ مهرماه از حملات گسترده‌ی جنگنده‌های ترکیه به مناطق مختلف کوهستان قنبدیل خبر دادند. بر اساس گزارش‌ها در این حملات مواضع جنگجویان حزب کارگران کوردستان (پ.ک.ک) هدف قرار داده شده است.

به گزارش خبرگزاری آناولی، خبرگزاری رسمی ترکیه نیز وزارت دفاع این کشور با انتشار بیانیه‌ای در شبکه‌های اجتماعی اعلام کرد که طی عملیات هوایی علیه اهداف پ.ک.ک در مناطق متینا، خاکورک، گارا، قنبدیل و آسوس در مرزهای اقلیم کردستان با ایران و ترکیه ۲۲ هدف منهدم شده و شمار زیادی افراد پ.ک.ک کشته شدند.

در این بیانیه آمده است: طی این عملیات هوایی، ۲۲ هدف از جمله غارها، انبارها و مخفیگاه‌های پ.ک.ک منهدم شدند. جنگ ترکیه علیه پ.ک.ک در اقلیم کوردستان حدود ۸۰۰ روستا و چندین منطقه گردشگری در اقلیم کردستان و سرزمین‌های کشاورزی را ویران کرده است.

بر اساس آخرین آمار از ۲۷۴ روستای تخلیه شده بر اثر جنگ ترکیه علیه پ.ک.ک در استان دهوک، ۲۵۰ روستا در حومه شهر آمیدی، ۲۴ روستا در حومه آکره و ۴۷ روستای حومه زاخو واقع شده‌اند.

در منطقه سوران نیز ۱۸۸ روستا به دلیل درگیری حملات ترکیه تخلیه شده است که ۱۰۴ روستا در منطقه سیدکان، ۶۵ روستا در منطقه مرگه‌سور، ۱۵ روستا در منطقه چومان و چهار روستا در اطراف رواندز واقع شده‌اند.

یکی از نیروهای تشکیلات امنیتی روزآوا به نام «آسایش» در حاشیه اعتراض به حمله ترکیه در شهر قاشملو

اخیرا اردوغان چنین موضعی را در مورد قفقاز نیز نشان داده که با وجود ناخشنودی شدید جمهوری اسلامی ایران، اردوغان از الهام علی‌اف، رییس جمهوری آذربایجان در مورد الحاق آذربایجان ایران به آن کشور حمایت کرد. فراموش شدنی نیست که رییس جمهوری ترکیه در هنگام رودرویی بین جمهوری آذربایجان و ارمنستان درباره مسئله قره‌باغ علیا در دسامبر ۲۰۲۰ گفته بود: «یک ملت، دو حکومت» تا کمک خود به باکو را به‌عنوان «ترک بودن» توجیه کند. این همبستگی با ارسال سلاح و نیروهای مکمل متشکل از ۱۵۰۰ نیروی مزدور سوری، گریختگان از «ارتش آزاد سوریه» (ASL) یا گروه‌های جهادگر که به جای نیروهای ارتش ترکیه به جبهه‌های آذربایجان و ارمنستان فرستاده شدند تحقق یافت. اکنون نیز آذربایجان با حمایت ترکیه و اردوغان در یک جنگ سریع چند روزه به جمهوری قره‌باغ خاتمه داد و ۱۲۰ هزار ارمنی را از خانه و کاشان‌شان به سوی ارمنستان فقیر راند. در چنین شرایطی از «احیای امپراتوری»، اردوغان هم‌چنین موضوع پان‌ترکیسم را فعال نگه داشته و به آن جنبه یک جنبش هویتی مانند «ترک‌های جوان» آغاز قرن بیستم را داده تا بتواند تحت عنوان اتحاد زبانی، توافق‌هایی اقتصادی و امنیتی بین ترکیه و جمهوری‌های پیشین اتحاد شوروی در آسیای مرکزی (جمهوری آذربایجان، ترکمنستان، ازبکستان، قرقیزستان و قزاقستان) امضاء کند. اقدامی که حتی به‌شدت موجب ناخشنودی مسکو شده است.

بنابراین، انتخاب مجدد رجب طیب اردوغان به ریاست جمهوری آن‌هم با آرای بسیار ضعیف، نه تنها تقویت و تحکیم یک نظام فاشیستی است که کشور را به فقر و فلاکت کشانده، تعداد بازداشت‌های مخالفین و حیت منتقدین خود را به‌شدت افزایش داده و تعداد خیلی زیادی را روانه تبعید کرده (در سال ۲۰۲۲ بیش از ۲۰ هزار تن از اتباع ترکیه از اتحادیه اروپا درخواست اقامت در تبعید کرده‌اند)، بلکه هم‌چنین، به معنای دادن اختیار کامل به یک دیکتاتوری که شدیداً به بیماری مالیخولیایی و جنون قدرت مبتلا است برای پیگیری بلندپروازی‌هایش است.

به این ترتیب، به‌طور قاطع می‌توان گفت که نیروهای دموکراتیک سوریه ناچار به عقب‌نشینی از سرزمین‌هایی شده‌اند که با دادن جان و خون به دست آورده و در آن‌ها دولت خودگردان و عملاً مستقل آزاد و برابر و عادلانه به راه انداخته بودند: عفرین و تل ابیض و راس العین به دست ترکیه افتاده و بنابر قراری که روسیه با ترکیه گذاشته، در منبج و عین العرب (کوبانی) نیروهای کرد حق حضور ندارند. در حسکه و قامشلو هم که برایشان مانده، ارتش سوریه مستقر شده که حتی اگر زورش نرسد که کلاً به حضور سیاسی و نظامی نیروی کرد در شمال شرق سوریه پایان دهد، انتظار نمی‌رود هم‌چون گذشته به آن‌ها اجازه استقلال و آزادی عمل بدهد. اگر چنین اتفاقی روی دهد و همه نیروهای سوریه دموکراتیک در روزآوا شکست بخورند آن‌چه از «روزآوا» باقی خواهد ماند، دیگر آن «روزآوا»ی پیشین نخواهد بود.

ظاهراً تا الان برنده اصلی عملیات ارتش ترکیه علیه سیستم خودگردان و دموکراتیک روزآوا، بیش از همه روسیه و سوریه و ترکیه است. ارتش سوریه، بی‌آن‌که یک گوله شلیک کند و قطره‌ای از خون سربازانش بریزد، با رضایت ترکیه و البته با حمایت دولت‌های روسیه و جمهوری اسلامی ایران پس از حدود ۱۲ سال به مرز این کشور باز می‌گردد تا حاکمیت دولت مرکزی را کامل‌تر کند. با توجه به این‌که ارتش ترکیه و شبه‌نظامیان مورد حمایت ترکیه، بخش‌هایی از مناطقی را که کردها در آن اکثریت دارند، اشغال کرده‌اند. در این معامله، ایران نیز سود می‌برد، اگر الگوی مدیریت خودگردان کرد در شمال شرق سوریه، شکست بخورد، برای ایران نیز که این الگو الهام‌بخش بسیاری از کردهای این کشور بوده، اسباب آسودگی خاطر خواهد بود. «سلطان آنکارا» هم‌اکنون کنترل منطقه ادلب (با ۳ میلیون جمعیت) را از طریق گروه‌های مسلح «حیات تحریر الشام» (HTS) در اختیار دارد و این گروه توسط دست نشانده‌اش، محمد الجولانی اداره می‌شود.

در عراق، به بهانه جنگ با «حزب کارگران کرد ترکیه» (PKK)، به اردوغان امکان می‌دهد که حضور ۱۲۰ پایگاه متصل به هم از راه‌های ساخته‌شده توسط ارتش ترکیه را تسهیل کند و با وجود تقاضاهای مکرر مجلس عراق، پایگاه واقع در ۳۰ کیلومتری موصل، که آن را بخشی از امپراتوری عثمانی می‌داند را هم‌چنان حفظ نماید. این زیر سنوال بردن تلویحی عهدنامه لوزان که در سال ۱۹۲۳ مرزهای ترکیه را تعیین کرده، موجب انجام تهدیدهای بی‌سابقه نسبت به یونان شده است: «اشغال جزایر دریای اژه نزدیک به ترکیه ما را بهم نمی‌پیوندد. وقتی زمان موعود برسد، کار لازم را خواهیم کرد. می‌توانیم ناگهان شبیخون بزنیم.»

حقیقتاً این گفتمان جنگ طلبانه و اشغال‌گرانه متعلق به روزگاری سپری شده است، اما عملکرد دولت‌های کنونی جهان و نهادهای بین‌المللی به ویژه سازمان ملل، به ترکیه امکان داده که در جنگ داخلی لیبی در کنار دولت مستقر در تریپولی مداخله کند و در مورد قبرس اردوغان از انجام هرگونه گفت‌وگو با هدف یک‌پارچه شدن جزیره خودداری می‌کند.

در رابطه با تغییر و تحولات سوریه پس از مرگ حافظ اسد دیکتاتور سوریه، پسرش بشار اسد در دهم ژوئن ۲۰۰۰ به قدرت رسید امید به اصلاحات در جامعه سوریه تقویت شد، اقلیت‌ها، بسیاری از گروه‌ها و اپوزیسیون منفعل، زمینه را برای ابراز وجود آماده دیدند. سه سال بعد از به قدرت رسیدن بشار اسد، حوادث ۱۲ مارس ۲۰۰۴ در مسابقه فوتبال شهر قامیشلو، دوباره مسئله کرد و کردستان را به کانون توجهات در سوریه معطوف کرد.

سرکوب گسترده کردها در قامیشلو و کشتار ده‌ها شهروند کرد در عرض سه روز نشان داد که تعامل بشار اسد نیز با مسئله کردها هم‌چون پدرش است.

پس از این تحولات بود که برای اولین بار جبهه متحد گسترده‌ای در میان احزاب مختلف کرد شکل گرفت و خواستار سرنگونی حکومت بعث سوریه و تعیین حق سرنوشت برای کردها شدند. با آغاز جنبش عظیم «بهار عربی» در کشورهای عربی در سوریه نیز تظاهرات مردمی آغاز شد و در ادامه مبارزات مردم کرد، جنبش روزآوا تحت عنوان «خودمدیریتی دموکراتیک» اعلام موجودیت کرد. اما ۴۷ گروه افراطی مسلح به کردهای سوریه حمله کرده‌اند. لیست کامل این ۴۷ گروه افراطی را که به شهرها و روستاهای کردنشین سوریه حمله‌ور شده‌اند به شرح زیر منتشر شده است:

«۱- داعش ۲- جبهه‌النصره ۳- تیپ احفاد الرسول ۴- تیپ النصره ۵- گردان فتح‌الله ۶- تیپ لا اله الا الله ۷- ابن تیمیه ۸- گردان علی بن ابی طالب ۹- گردان الجزیره ۱۰- گردان میرگرد ۱۱- شاخه امنیتی رقه ۱۲- الشام ۱۳- گردان العادیات ۱۴- گردان محمدیه ۱۵- گردان الابرار ۱۶- گردان شدداده ۱۷- گردان احرار الخویران ۱۸- گردان جندالحرمین ۱۹- گردان شمال ۲۰- گردان جندالله ۲۱- جوانمردان جریوی ۲۲- گردان احرارالطوافی ۲۳- گردان سزین ۲۴- گردان اهل‌السنه ۲۵- گردان مارعی ۲۶- گردان عایشه ۲۷- گردان احرارالشام ۲۸- گردان احرار ابو راسن ۲۹- گردان احرار الحرب ۳۰- تیپ انقلابیون رقه ۳۱- گردان اسامه بن زیاد ۳۲- گردان القارعه ۳۳- گردان الموحیدین ۳۴- گردان طائفه‌المنصوره ۳۵- گردان الله‌اکبر ۳۶- تیپ الضلال ۳۷- گردان المدینه‌المنوره ۳۸- فداییان انقلاب ۳۹- گردان شهدای الظاهریه ۴۰- گردان شهید حسن الخلف ۴۱- واحدهای ابن القین ۴۲- گردان ملی ۴۳- گردان شهید ابو لطیف ابوالخطاب ۴۴- مجلس نظامی رقه ۴۵- گردان احرارالشدادی ۴۶- گردان انورالحق ۴۷- گردان احرار جبال عبدالعزیز.»

ماموریت نهادهای خودمدیریتی دموکراتیک، تدوین قوانین انتخابات محلی و فراهم سازی مقدمات برای برگزاری انتخابات سراسری و تدوین قرارداد اجتماعی (به‌عنوان بدیلی برای قانون اساسی) بود. هم‌چنین اداره مسائل سیاسی، نظامی، امنیتی و اقتصادی کردستان سوریه نیز از دیگر وظایف خودمدیریتی دموکراتیک غرب کردستان است.

اعلام نظام سیاسی خودگردان به‌سرعت با واکنش منفی حکومت سوریه، اپوزیسیون و نیروهای منطقه مواجه شد. جان کرپی، سخن‌گوی وقت وزارت خارجه آمریکا در واکنش به این مسئله گفت: «از مناطق خودگردان یا نیمه خودگردان در داخل سوریه حمایت نمی‌کنیم.»

پس از اعلام نظام خودگردان در شمال سوریه، نظامیان ارتش سوریه در منطقه قامیشلی با نیروهای سوریه دموکراتیک درگیر شده و به مواضع حزب اتحاد دموکراتیک حمله کردند.

بشار اسد، رئیس‌جمهور سوریه نیز در دیدار با نیکلاس دوپسک نماینده پارلمان فرانسه فدرالیسم را ایده‌ای اشتباه و کردها را اقلیتی دانست که تشکیل‌دهنده تنها ۳۰ درصد جمعیت شمال سوریه هستند و حتی در صورت اعلام فدرالیسم نیز در اقلیت خواهند بود. جریان‌های کرد سوری نزدیک به مسعود بارزانی که در قالب انجمن ملی کردهای سوریه متحد شده بودند نیز با این اقدام به مخالفت برخاستند. فیصل یوسف و امین حسام از اعضای شورای مرکزی این انجمن در گفت‌وگو با خبرگزاری رسمی ترکیه «آناطولی»، اعلام کردند که «فدرالیسم باید در چارچوب قانون اساسی سوریه طراحی شود و از طرف گروه‌های ملی در کشور مورد توافق قرار گیرد» و «ادعای این جنبی PYD در خصوص فدرالیسم مشروع نیست.»

ادریس نسان، معاون رئیس کانتون کوبانی در گفت‌وگو با خبرگزاری اسپوتنیک اعلام کرد که فدرالیسمی که اعلام شده تنها مختص به ملت خاصی در سوریه نبوده و شامل تمام ملت‌های شمال سوریه خواهد بود. با ایجاد فدرالیسم سیستم کانتون‌ها از شمال سوریه برداشته خواهد شد. وی هم‌چنین در پاسخ به کسانی که این حرکت را در راستای تشکیل کشوری به نام کردستان توسط پ.ی.د. دانسته‌اند اعلام کرد که ما قصد تجزیه سوریه را نداریم و حتی نام فدرالیسمی که تعیین کرده‌ایم نیز کردستان نبوده، بلکه کنفدراسیون شمال سوریه است. در این فدرالیسم تنها کردها حضور ندارند و تمام ملت شمال سوریه حاضر هستند.

هم‌چنین صالح مسلم رئیس مشترک حزب اتحاد (PYD) نیز در گفت‌وگو با روزنامه الشرق الاوسط اعلام کرد که سیستم فدرالی در کردستان سوریه، برای ایجاد هماهنگی میان جریان‌های موجود در آن منطقه تاسیس شده و کردهای سوریه قصد ندارند تجربه و آزمون اقلیم کردستان عراق را تکرار کنند. الهام احمد، رئیس مشترک مجلس سوریه دموکراتیک نیز در گفت‌وگو با خبرگزاری هاوار، مدل فدرالیسم دموکراتیک را راهکاری از سوی عموم تنوعات شمال سوریه برای رفع معضل کنونی عنوان کرد. وی دولت ترکیه را حامی جریان‌های شوونیست و نژادپرست در جنگ داخلی سوریه دانست که به‌خاطر پروژه خود، نظام فدرال را نظامی ملی متعلق به کردها جلوه می‌دهد تا عرب‌های سنی را علیه کردها تحریک کند و جبهه اسلام‌گرا تشکیل دهد. الهام احمد پروژه مجلس سوریه دموکراتیک را تاسیس نظامی غیرمرکزگرا و دموکراتیک در سوریه عنوان کرد.

بدین ترتیب، سیستم خودگردان روزآوا، تاکنون از سوی هیچ نهاد بین‌المللی و دولتی سوریه به رسمیت شناخته نشده است و با چالش‌های داخلی و خارجی مواجه است. همان‌طور که اشاره شد بزرگ‌ترین تهدیدی که این سیستم با آن مواجه شده است تهاجم ترکیه است که از سال ۲۰۱۸ شده یافته و تاکنون ادامه دارد.

اداره مدیریت خودگردان و یا کنفدراسیون دموکراتیک روزآوا و سوریه، به به سیستم سیاسی در مناطق شمال و شرق سوریه اطلاق می‌شود. این سیستم در ۱۷ مارس ۲۰۱۶ در نشستی در رمیلان در کانتون جزیره اعلام شد و منطقه خودگردان کردستان سوریه یا روزآوا که بخشی از این سیستم حکومتی محسوب می‌شود، از سه کانتون جزیره، کوبانی و عفرین تشکیل شده که در سال ۲۰۱۴ مجموعاً جمعیتی نزدیک به ۶/۴ میلیون نفر داشته‌اند. علاوه بر کردها، عرب‌ها، آشوری‌ها، ارمنی‌ها، ترکمن‌ها و چرکس‌ها نیز در مناطق تحت حاکمیت در فضایی آزاد و دوطرفه‌انه و خودخواسته در اداره خودگردان شمال و شرق سوریه حضور فعال و دایمی دارند. اداره خودگردان قبلاً «خودمدیریتی دموکراتیک روزآوا کردستان و سپس نظام فدرالی دموکراتیک روزآوا-شمال سوریه» نام داشت، اما پس از پیروزی نیروهای سوریه دموکراتیک علیه داعش، نظام خودگردان روزآوا و شمال سوریه به مناطق تحت تصرف داعش نیز تسری و گسترش پیدا کرد و تمامی مناطق شرق رودخانه فرات را در بر گرفت.

در ابتدا شهر قامیشلی پایتخت و مرکز سیاسی فدراسیون به شمار می‌رفت، اما با افزایش خطر حمله ترکیه به مناطق مرزی، شهر عین عیسی از سال ۲۰۱۸ به‌عنوان پایتخت اداره خودگردان شمال و شرق سوریه شناخته‌شد و مرکزیت اداری و سیاسی این فدراسیون بدانجا منتقل شد. در همین حال نیروهای برآمده از این تحولات و نیز حزب اتحاد دموکراتیک اعلام کردند که قصد جدایی از سوریه و تشکیل یک دولت-ملت کردی را ندارد و در عوض خواهان دموکراتیزه شدن سوریه بر اساس خط خودمدیریتی دموکراتیک و گذار از دولت-ملت در هر شکل آن (عربی یا کردی) هستند. هم‌چنین قصد ایجاد سیستمی تک حزبی را نیز ندارند و هر حزب و سازمان اجتماعی می‌تواند در مسائل سیاسی شرکت داشته و به کنگره خلق بپیوندد. از ابتدای تحولات در کردستان سوریه، نیروهای تروریستی اسلامی به خصوص داعش و جبهه النصره برای مقابله با قدرت گرفتن کردها، به شهرها و روستاها و مردم غیرنظامی حمله‌ور شدند. اغلب گروه‌های میزبیر هنوز هم به‌طور پراکنده و در برخی مناطق به‌صورت متمرکز به حملات خود علیه کردها ادامه می‌دادند. هم‌چنین نیروهای کرد موفق شده‌اند در درگیری‌هایی که با گروه‌های به اصطلاح «تکفیری» داشتند، بخش‌های زیاد دیگری از مناطق شمالی سوریه را نیز به کنترل خود درآورند.

در خاورمیانه خصلت منافع و توازن، توطئه‌ها و اتحادها تاریخی است. اردوغان خواست پیمای بفرستد، که کوردها نمی‌توانند باهم متحد شوند، یا با دنیای خارج ارتباط برقرار کنند.

دولت ترکیه، همواره مردم کرد را تهدید و با آن‌ها دشمنی می‌کند تا از مبارزه حقلطلبانه و اهداف سیاسی و انسانی‌شان دست بردارند. سناریوهای سیاه طراحی می‌کنند. از جمله می‌خواهند بین کردها چند دستگی و تفرقه ایجاد کنند. آن احزاب و جنبش‌هایی که در برابر فاشیسم و دیکتاتوری اردوغان سر خم نکرده و به قدرت خود و مردم متکی هستند، سرود پیروزی را در قاشملو، آمد و سلیمانیه و سنجلی می‌خوانند. اکنون مردم کرد، به‌ویژه کردهای انقلابی، آزادی‌خواهان و برابری‌طلبان و آن‌هایی که آزادی و موجودیت مردم خود را می‌شناسند، به راحتی جنایات تاریخی را فراموش نمی‌کنند. نسل‌کشی، هجوم‌ها و گذشته این جغرافیای پر درد و پر خون را به‌خوبی می‌دانند که خاک، متعلق به انسان‌های آزادی‌اندش و مساوات‌طلب است.

سرکوب و اشغال صد ساله و ظلم و ستم و سرکوب، فقر و بیکاری گسترده به ویژه جوانان کردستان، هنوز در حال گسترش است. اردوغان فاشیست و مالیخولیای، از طریق اشغال خاک سوریه و اقلیم کردستان عراق، به سیاست‌های نئوعثمانی و جنگ‌طلبی خود ادامه می‌دهد. سناریوهایی را پیش می‌برد که دستاوردهای تاکنون مردم ناپود شود.

متاسفانه در خاورمیانه خصلت و ویژگی منافع، توازن‌ها، توطئه‌ها و اتحادهای ملی و مذهبی و فاشیستی تاریخی است. در این روزهای حساس و تاریخی، سیاست‌های احزاب سیاسی اقلیم کردستان فراموش شدنی نیست. حزب دمکرات کردستان (پ.د.ک) و اتحادیه میهنی کردستان (ی.ن.ک) با حکومت‌های فاشیستی منطقه همکاری می‌کنند به خصوص پ.د.ک سیاست خود را در راستای اهداف و سیاست‌های رجب‌طیب اردوغان تنظیم می‌کند. میان مردم کرد تفرقه می‌اندازند و نه تنها هیچ قدمی برای اتحاد مردم کرد منطقه برمی‌دارند بلکه در راستای سیاست‌های دولت‌ها گام برمی‌دارند و عامل تفرقه هستند.

باید اردوغان را شکست داد چرا که شکست اردوغان به معنی پیروزی صلح و دوستی و آزادی و اتحاد است. اردوغان در اتحاد با پان‌ترکیست‌ها و فاشیست‌های ترکیه و منطقه، دشمن درجه آزادی و برابری است. اردوغان سعی دارد از طریق حکومت روسیه دولت دمشق را متقاعد کند و بر برنامه‌های خود علیه خلق‌ها آزادی‌خواه سوریه به‌ویژه مردم کرد پافشاری می‌کند.

آن‌ها اقدامات خود را علیه کردها و خلق سوریه افزایش داده و کمر به ریختن خون خلق‌های منطقه بسته‌اند. اگر کردها و نیروهای دموکراتیک مقاومت نمی‌کردند و بر جنگ بر علیه اردوغان نمی‌پرداختند، در این میان شاید هم‌چون گذشته شاید به بردن واژه «کرد» هنوز هم جرم محسوب می‌شد. پس از سخنان اخیر رجب طیب اردوغان رئیس جمهور ترکیه که مدعی شده بود او باعث پایان یافتن روند مذاکرات صلح و حل مسئله کرد نبوده است و این کار را با هدف تفرقه انداختن به گردن حزب دموکراتیک خلق‌ها (HDP) انداخته است. به گفته «خطیب دجله»، یکی از اعضای هیات مذاکرات صلح امرالی، که در جریان مذاکرات صلح حضور داشت، این ادعای اردوغان را رد کرده است.

رجب طیب اردوغان رئیس حزب عدالت و توسعه (AKP) در یک سخنرانی در متینگ تبلیغاتی خود در تاریخ ۹ جولای در آمد (دیاریکر) بار دیگر موضع خود را درباره مسئله کرد تغییر داد. اردوغان HDP را مسئول پایان دادن به روند مذاکرات صلح دانست. در حالی که اردوغان در میانه مذاکرات صلح با گفتن جمله «ما مذاکرات صلح را در یخچال گذاشتیم» این مذاکرات را به پایان برده بود.

عبدالله اوجلان رهبر در بند حزب کارگران کردستان (PKK) در امرالی، که تحت تدابیر شدید امنیتی از ۱۵ فوریه ۱۹۹۹ در زندان جزیره امرالی در بازداشت است، در هر فرصتی برای حل مسئله کرد تلاش می‌کند. از ۲۷ جولای ۲۰۱۱ که اوجلان در انزوای اجباری به سر برد درگیری‌های خشونت‌آمیز آغاز شدند. در ۱۲ سپتامبر ۲۰۱۲ در سال‌گرد کودتای نظامی ۱۹۸۰ اعتصاب غذا آغاز شد. این ماجرا که به مدت ۶۸ روز ادامه داشت با فراخوان اوجلان پایان یافت. در تاریخ ۳ ژانویه ۲۰۱۳ احمد تورک و آیلا آکات آتا نمایندگان حزب صلح و دموکراسی (BDP) به جزیره امرالی رفته و با اوجلان دیدار کردند. پس از این دیدار اعضای HDP و هیات دولت نیز به امرالی رفتند و این مذاکرات تا ۵ آوریل ۲۰۱۵ ادامه یافت.

در نتیجه مذاکراتی که ۲ سال به طول انجامید، گام‌های مهمی در دموکراتیزه شدن ترکیه برداشته شد. اعضای هیات امرالی و مقامات دولتی حصول توافق‌نامه دلمه‌باغچه را اعلام کردند. اردوغان با وجود این که خودش مشخص کرده بود که در کدام صندلی چه کسی باید بنشیند، یک ماه بعد مفاد این توافق‌نامه را رد کرد. او در ۲۰ مارس ۲۰۱۶ گفت «من از این تفاهم‌نامه خبر نداشتم و آن را هم مثبت ارزیابی نمی‌کنم.»

پس از این اتفاق بود که انزوای اجباری و شدید اوجلان تا به امروز بسیار شدیدتر شد. مذاکرات پس از ۵ آوریل ۲۰۱۵ به پایان رسید. دو روز پس از کشته‌شدن دو افسر پلیس در منطقه جیلان پینار اورفا در ۲۲ جولای درگیری‌ها از سر گرفته شدند. پس از آن، اردوغان در تاریخ ۱۱ آگوست ۲۰۱۵ گفت: «روند مذاکرات را در یخچال گذاشتیم.»

پس از آن ارتش ترکیه عفرین را اشغال کرد. اکنون دیگر همه می‌دانند که آن‌ها در عفرین چه‌ها کردند. فکر کنید که پیش از جنگ جمعیت کردها در عفرین ۹۶ درصد بود، شهری با ۴۰۰ تا ۵۰۰ هزار نفر جمعیت. پس از جنگ جمعیت کردها به زیر ۲۰ درصد رسید. آن‌ها با بیرون راندن کردها از خانه‌هایشان، سعی در تغییر بافت جمعیتی و تحت فشار گذاشتن کردهای باقی مانده داشتند. این یک دشمنی آشکار با کردهاست.

لازم به یادآوری است که پس از تاسیس جمهوری، از زمان نوشته شدن قانون اساسی در ۱۹۲۴ و طرح اصلاحات شرقی، پس از جنبش شیخ سعید در ۱۹۲۵، آن‌ها حمله‌های وسیعی را به کردها آغاز کردند. در واقع از سال ۱۹۲۵ به مدت ۱۳ تا ۱۵ سال کشتارهای بزرگی از جمله قتل‌عام در سیمه را ترتیب دادند.

در حقیقت انور پاشا و طلعت پاشا، بت‌های ائتلاف فاشیستی حزب حرکت ملی (MHP) و حزب عدالت و توسعه (AKP) هستند. آن‌ها به‌طور کامل کردها را هدف نسل‌کشی فیزیکی و نسل‌کشی فرهنگی قرار دادند. آن‌ها سیاست‌مدارهای کرد را با نسل‌کشی سیاسی هدف قرار دادند. ماهیت حاکمیت ترکیه، در طی دهه‌های طولانی پس از تاسیس جمهوری ترکیه، به‌ویژه برای مردم کرد بدتر هم شده است.

به گفته خطیب دجله، این ایدئولوژی همین حالا هم در حال اجرا است. همان کاری که در کردستان ترکیه می‌کند، در اقلیم کردستان عراق هم می‌کند، در روژاوا هم می‌کند، در سنگال هم می‌کند. هر کجا که کردها با دادن هزینه‌های سنگین و جان‌باختگان بسیار در حال به‌دست آوردن دستاوردی باشند، ترکیه فوراً مداخله می‌کند و سعی در از بین بردن آن دارد.

حملات اخیر هوایی وحشیانه ارتش ترکیه به مناطق تحت کنترل نیروهای سوریه دموکراتیک، هم‌چنان با شدت ادامه دارد. مظلوم عبدی فرمانده نظامی نیروهای سوریه دموکراتیک می‌گوید: طی ۷۲ ساعت گذشته ارتش ترکیه ۱۴۵ مرکز در کانتون‌های روژاوا، شامل مدارس، بیمارستان‌ها، نیروگاه‌های برق، مراکز آب‌رسانی، پمپ بنزین‌ها و دیگر مراکز خدماتی را بمباران کرده است. در این نبرد نابرابر، علاوه بر ارتش ترکیه که مجهز به پیشرفته‌ترین سلاح‌های کشتار جمعی و مدرن‌ترین هواپیماهای جنگی است، هزاران نفر از مزدوران وابسته به گروه‌های سوریه‌ای سرسپرده دولت ترکیه و دولت بشار اسد نیز به کارگرفته شده‌اند. شمار تلفات مردم بی‌دفاع مدام روبه افزایش است. کودکان و سال‌خوردگان، بیش‌ترین قربانیان حملات هوایی و آتش توپخانه ارتش ترکیه را تشکیل می‌دهند.

آن‌چه که ارتش ترکیه در روژاوا انجام می‌دهد، مصداق بارز یک جنایت جنگی تمام عیار است. اهدافی را که ارتش جنایت‌کار ترکیه انتخاب کرده است نشان می‌دهد که هدف دولت ترکیه همانند دولت اسرائیل، نابود کردن منابع و زیرساخت‌های اقتصادی، از بین بردن نهادهای مدنی، وادار کردن مردم به ترک منطقه و نهایتاً به شکست کشاندن حاکمیت خودمديريتي روژاوا است.

همه آن‌چه که گفته شد تجربه سیستم مدیریتی در روژاوا يك تجربه نو در حوزه مدیریتی است که با عنوان «سیستم خودمديريتي دموکراتیک یا کنفدرالیسم دموکراتیک» شناخته شده است.

در سیستم مدیریتی خودمديريتي زنان، جوانان، ادیان، اقلیت‌ها و غیره، دارای حقوق سیاسی، اجتماعی، فرهنگی و انسانی خود هستند. امروز بعد از گذشت بیش از ۱۲ سال از شروع خیزش مردم در سوریه، با وجود همه سختی‌ها و مشکلات اقتصادی و اجتماعی و امنیتی، تا حدودی مطالبات مردم برای آزادی و برابری و دموکراسی برآورده شده است با این وجود، دولت ترکیه، هم‌چنان تلاش می‌کند تا جنگ خونینی را به این مردم حق طلب و آزادی‌خواه تحمیل کند.

با این وجود، کردهای سوریه اما به‌همراه متحدان خود از جمله خلق‌های سریانی، آشوری، عرب، دورزی و ... که بخش بزرگی از شمال و شرق سوریه را تحت عنوان «خودمديريتي مناطق شمال و شرق سوریه» در اختیار دارند، با ایجاد يك سیستم مدیریتی غیرمتمرکز با به رسمیت شناختن حقوق فرهنگی و ملی گروه‌های مختلف به بهبود و کاهش شکاف‌های موجود سیاسی، اجتماعی و فرهنگی موجود کمک کرده و یک مدل سیاسی مناسب برای کل خاورمیانه است.

تجربه مدیریت و اداره دموکراتیک این منطقه از سوریه و زنان و مردانی تصمیم‌گرفته بودند حاکم بر سرنوشت خویش باشند برای دولت فاشیست ترکیه و هم‌فکرانش قابل تحمل نیست. بیش از یک دهه است که پیکارگران روژاوا و حامیان منطقه‌ای و بین‌المللی‌شان، مناطق کردنشین سوریه را به کانونی نسبتاً آرام برای ساکنان آن در مقایسه با بقیه مناطق ویران و نیمه ویران سوریه تبدیل کرده‌اند. این تجربه و آوازه جهانی آن از آن‌جا که زنان و مردان کردستان سوریه در مرکز آن قرار داشتند، همواره با خصومت و دشمنی دولت‌های سرمایه‌داری و در راس همه دولت فاشیستی اردوغان قرار داشته است.

جنبش روژاوا، اگرچه متأسفانه بخشی از مناطق تحت کنترل خود را با حملات مداوم ترکیه از دست داده است، اما دستاوردهایی دارد که به راحتی قابل بازپس‌گیری نیستند. در تجربه خود مدیریتی کردستان سوریه با جان‌فشانی‌های جوانان زن و مرد و همه شهروندان آزادی‌خواه و برابری طلب ساکن این منطقه، قوانینی در زمینه برابری زنان و مردان و دخالت مستقیم آنان در اداره جامعه، برابری حقوقی افراد متعلق به مذاهب و ملیت‌های

مختلف، تامین آزادی‌های سیاسی، فردی و جمعی، ازاید بیان و اندیشه، نهادینه شده‌اند که هنوز هم می‌توانند برای جنبش‌های اعتراضی و انقلاب‌های حق‌طلبانه و آزادی‌خواهانه در خاورمیانه الهام‌بخش باشند.

این جنبش با دستاوردهایش نه تنها برای مردم سوریه، بلکه برای مردم سراسر خاورمیانه و جهان از جذابیت برخوردار است. این جنبش را نه تنها با پیروزی‌های شکوهمندش در برابر داعش و مقاومت شجاعانه‌اش در برابر فاشیست‌های اردوغانی، بلکه با ارزش‌های انسانی هم که از آن به دفاع برخاسته است، باید شناخته شود.

جنگ داخلی سوریه که در سال ۲۰۱۱ میلادی آغاز شد، ویرانی‌های گسترده‌ای بر جای گذاشت و تمام اقلیت‌های سوریه از جمله کردهای ساکن این کشور را درگیر نبردی ناخواسته کرد.

اما مردم کردها با نیروهای متجاوز جنگیدند تا از پیشروی سینه‌جویان متخاصم و ضد آزادی و برابری جلوگیری کنند. اکنون این منطقه با وجود این همه تهدیدات دولت بشار اسد، نیروهای تروریستی ملی و مذهبی سوریه، و تجاوزات نظامی دولت ترکیه، در مقایسه با دیگر مناطق جنگ‌زده سوریه از رونق خوبی برخوردار است و اکنون ساکنان «روژاوا» از خود می‌پرسند استقلال نسبی که در این منطقه به دست آورده‌اند را به هیچ‌وجه نباید در معامله با حکومت بشار اسد قربانی کنند یا دولت ترکیه و...؟!

آن‌هم در شرایطی که دولت ترکیه مستقیماً آزادی و حق شهروندان ترکیه به خصوص مردم کرد را شدیداً مورد حمله قرار داده است، در شرایطی که دولت آمریکا و اتحادیه اروپا و دولت‌هایی چون روسیه و چین و جمهوری اسلامی ایران، برای تامین منافع خود همراهی با دولت ترکیه را بر حمایت از مردم روژاوا و به‌طور کلی صلح در جهان، ترجیح می‌دهند. در چنین شرایطی، تنها حامیان واقعی جنبش روژاوا، مردم مبارز آزادی‌خواه، کمونیست‌ها، سوسیالیست‌ها، آنارشیست‌ها و فمینیست‌های رادیکال در منطقه و جهان هستند! اکنون زمان آن رسیده است که این نیروها و هم‌چنین جنبش‌های سیاسی-اجتماعی، همواره بر علیه جنگ‌طلبان در جنگ روسیه و اوکراین، آذربایجان و ارمنستان، فلسطین و اسرائیل و هم‌چنین حکومت‌های مرتجعی چون ترکیه، عراق، اسرائیل، سوریه، یمن، افغانستان، ایران و غیره موضع بگیرند؛ اتحاد و همبستگی همه‌جانبه خود را فعال‌تر کنند و در هر جایی و اقدامی به صلح و انسان‌دوستی و جهانی‌سازی از جنگ و ستم و نژادپرستی و خشونت و استثمار انسان از انسان، تأکید ورزند!

شنبه بیست و دوم مهر ۱۴۰۲ - چهاردهم اکتبر ۲۰۲۳